

DE QUÈ RIEM A EUROPA?

Cicle Comèdia Europea

cccc
d'estiu

INEMA

Centre del Carme Cultura Contemporània

C/ Museo, 2. A les 22 hores

V.O.S en castellà i valencià

Entrada gratuïta amb reserva prèvia

www.consorcimuseus.gva.es

GENERALITAT
VALENCIANA

Conselleria d'Educació,
Cultura i Esport

TOTS
A UNA
veu

CONSORCI
DE MUSEUS
DE LA
COMUNITAT
VALENCIANA

CICLE COMÈDIA EUROPEA

DE QUÈ RIEM A EUROPA?

En general, de la vida i les seues paradoxes. La veritat impera en la comèdia europea, transcorre en aquell moment vergonyós en què les màscares cauen, les pors afloren, la bogeria es desferma i el ridícul campa a pler. La noblesa del gènere és que introdueix tots aquests ingredients en el morter del món i ens retorna la consciència de ser efímers, la sensació patètica que la nostra espenta i coratge de poc serveixen en un cosmos dissociat, profundament confús. Si alguna cosa hem après a l'hora d'intentar resoldre aquesta qüestió és que Europa és un territori tan poc compacte com el seu humor.

Així que, per tercera vegada, el CCCCinema ens brinda la possibilitat de gaudir en companyia d'una selecció de comèdies impensable i heterogènia. Una injecció d'alegria compartida que, sens dubte, ajudarà a desentranyar obres sovint complexes, esquives, imprevisibles, molt pròpies del nostre continent. Luis García Berlanga deia que "el riure -això que tant associem a la comèdia- és un fenomen col·lectiu que irradia en cadena". I nosaltres et convidem novament a formar-ne una part indispensable. Benvinguts a Europa.

3 d'agost a les 22 hores

PRÍBEHY OBYČEJNÉHO ŠÍLENSTVÍ

(Direcció equivocada, 2005)

Director: Petr Zelenka. **Guió:** Petr Zelenka, basada en la seua obra *Príběhy byčejného šílenství*. **Productor:** Pavel Strnad. **Fotografia:** Miro Gábor. **Muntatge:** David Charap. **So:** Michal Holubec. **Música:** Karel Holas. Amb Ivan Trojan, Zuzana Sulajová, Zuzana Stívínová, Miroslav Krobot, Nina Divísková, Karel Hermánek, Jirí Bastorska, Zuzana Bydzovská i Jana Hubinská, i Jirí Bábek. Txecoslovàquia-Alemanya-Eslovàquia. 100 min.

Curiosa obsessió la de Petr Zelenka, el cinema de la qual connecta imatges de fa mig segle amb el moment present de la filmació. Si en *Knoflíkari* (*Botoneros*, 1997) la bomba d'Hiroshima donava pas a la Praga explosiva de mitjan noranta, en *Príběhy obyčejného šílenství* serà la visita de Fidel Castro en els seixanta la que derive en un íntim caos. ¿Sabia el líder cubà que aquella terra que xafava, la mateixa que va veure nàixer Kafka, era tan poc adoctrinable? Pel seu discurs mecànic sembla que no. Sens dubte havia aterrat en l'adreça equivocada.

4 d'agost a les 22 hores

DIABOLO MENTHE

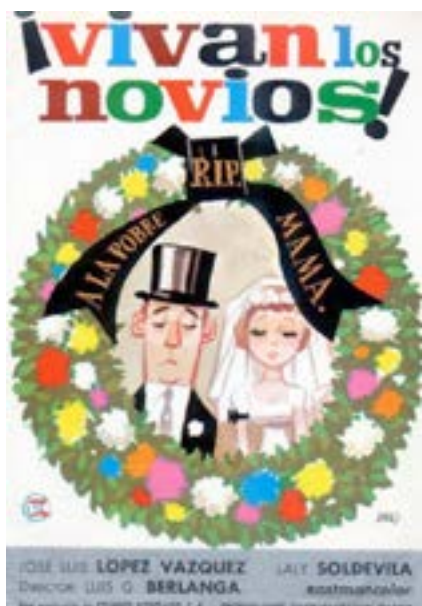
(Peppermint Soda, 1977)

Direcció i guió: Diane Kurys. **Producció:** Serge Laski, Alexandre Riras, Alexandre Arcady. **Fotografia:** Philippe Rousselot. **Muntatge:** Joële Van Effenterre. **So:** Bernard Aubouy. **Música:** Yves Simon. Amb Eléonor Klarwein, Odile Michel, Coralie Clément, Anouk Ferjac, Yves Rénier, Corinne Dacla, Dora Doll, Tsilla Chelton, Dominique Lavanant, Marthe Villalonga, Claude Confortès. França. 96 min.

Es pot ignorar què són els objectius d'una càmera i crear una obra d'art. Diane Kurys ho va aconseguir amb només 28 anys narrant en *Diabolo Menthe* el seu any del despertar: aquell curs 1963-34 en què tot semblava rígid i anodí. Les classes, la vida familiar, aquella platja on cremaves els estius... No obstant això, la cineasta enllaça amb summa delicadesa episodis dispersos i crea un àlbum de cromos exemplar, un film de culte que aconseguiria el Premi Louis Delluc, el suport de la crítica i, alhora, arrasar en taquilla.

5 d'agost a les 22 hores

¡VIVAN LOS NOVIOS!

(1970)

Direcció: Luis García Berlanga. **Producció:** Cesáreo González. **Argument i guió:** Rafael Azcona i Luis García Berlanga. **Fotografia:** Aurelio G. Larraya. **Muntatge:** José Luis Matesanz. **So:** Federico de la Cuesta i Luis López. **Música:** Antonio Pérez Olea. **Amb** José Luis López Vázquez, Laly Soldevilla, José María Prada, Manuel Alexandre, Romy, Patricia Fellner, Teresa Gisbert, Luis Ciges, Víctor Israel, Javier Vivó, Gela Geisler. **Espanya. 83 min.**

Amb *¡Vivan los novios!* Berlanga i el seu guionista, Rafael Azcona van voler rematar aquell subgènere dels seixanta on l'espanyolet acudia a les zones turístiques buscant estrangeres. Una obstinació quixotesca que es va saldar amb una de les seues comèdies més negres i amargues. Encarnat per l'imprescindible José Luis López Vázquez, Leonardo Pozas és fill del seu temps, un tipus corrent embolicat en compromisos, contractes socials i institucions. El seu trànsit accidentat per Sitges, nou paradís de les sueques, s'ajusta al cinema d'aquella època, on cap situació eròtica imaginable podia arribar a bon port.

6 d'agost a les 22 hores

SANTA MARADONA

(2001)

Direcció i guió: Marco Ponti. **Producció:** Roberto Buttafarro. **Fotografia:** Marcello Montarsi. **Muntatge:** Walter Fasano. **So:** Marco Tidu. **Música:** Motel Connection, Mano Negra. **Amb** Stefano Accorsi, Anita Caprioli, Libero De Rienzo, Mandala Tayde, Fabio Troiano, Andrea Camuffo, Elisabetta Valgoi, Luca Bianchini, Giovanni Carretta Pontone. **Itàlia. 96 min.**

Abans de convertir-se en director, Marco Ponti va escriure un llibre sobre Quentin Tarantino quan aquest només havia rodat tres llargmetratges. D'aquella experiència va extraure la següent idea: que per a fer un cinema espectacular no fan falta explosions, n'hi ha prou amb dos personatges que parlén i diguen coses interessants. I això és precisament el que ens brinda *Santa Maradona*, un *tour de force* vertiginós, inesperat i rabiosament musical sobre uns joves i les seues ocioses vides, els esmolats diàlegs dels quals estan amerats d'humor.

7 d'agost a les 22 hores

LE GRAND SOIR

(2012)

Dirigida, produïda i escrita per Benoît Delépine i Gustave Kervern. Fotografia: Vladimír Smutný. Muntatge: Alois Fisárek. So: Nils Fauth i Carlos Mota. Supervisió música: Vivien Kiper. Amb Benoît Poelvoorde, Albert Dupontel, Brigitte Fontaine, Areski Belkacem, Bouli Lanners, Serge Larivière, Stéphanie Pillonca, Miss Ming, Yolande Moreau i Gérard Depardieu. França-Bèlgica-Alemanya. 92 min.

En *Le grand soir* la revolució sorgeix com una idea impossible, un acte de resistència absurd en mans d'un parell de bojos. Un rerefons que Delépine i Kervern situen sàviament a la vora d'un centre comercial, un espai civilitzat que serà testimoni d'una trama punk. Però la transgressió que procuren els cineastes també serà formal. La majoria de crítiques destaquen que es tracta d'una barreja d'esquetxos, però... ¿per a què filmar un guió de ferro si funciona desgavellat? ¿No seria un crim encotillar a aquest monstre de la improvisació anomenat Benoît Poelvoorde?

8 d'agost a les 22 hores

DIE PUPPE

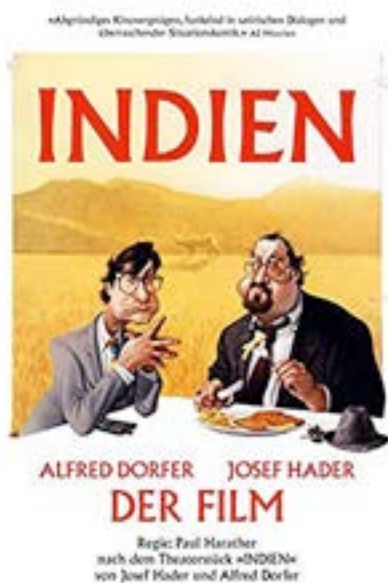
(La muñeca, 1919)

Direcció: Ernst Lubitsch. Producció: Projektions-AG Union, Berlín. Guió: Ernst Lubitsch i Hans Kräly, inspirat en el tema d'E.T.A. Hoffmann i les seues adaptacions operístiques d'A. M. Wilner. Fotografia: Theodor Sparkuhl i Kurt Waschneck. Direcció artística i vestuari: Kurt Richter. Música en directe: Dr. Truna & Mike Cooper. Amb Ossi Oswalda, Hermann Thimg, Victor Jason, Max Kronert, Marga Kohler, Gerhard Ritterband, Jakob Tiedtke, Josephine Dora, Paul Morgan i Hedy Searle. Alemanya. 62 min.

A penes es percep el silenci en les pel·lícules alemanyes d'Ernst Lubitsch. Són obres mestres vives, elegants, de ritme ràpid, on les accions són més eloqüents que els seus sarcàstics diàlegs. Just abans que irrompera l'expressionisme, Lubitsch va encarregar en *Die Puppe* uns decorats que se sostenen sobre parets de cartó i perfilen trajectes inclinats. No en va el món fantàstic que Lubitsch hi insereix sembla invertit: monjos decididament corruptes, falsos cavalls o un gentilhome efeminat acompanyen la hilarant nina.

10 d'agost a les 22 hores

INDIEN

(1993)

Direcció: Paul Harather. **Guió:** Josef Hader, Alfred Dorfer i Paul Harather. **Producció:** Milan Dor i Danny Krausz. **Fotografia:** Hans Selikovsky. **Muntatge:** Andreas Kopriva. **So:** Reinhold Kaiser. **Música:** Ulrich Sinn. **Amb** Josef Hader, Alfred Dorfer, Maria Hofstätter, Roger Murbach, Ursula Rojek, Karl Markovics, Linde Prelog, Karl Kunstler, Wolfgang Böck. **Àustria.** 90 min.

L'humor canvia segons la zona, i alguns estudis indiquen que varia segons es concebia en una planura o en un lloc de muntanya. *Indien* va ser definida com una comèdia negra, gossa i estoica. La seua estructura de *road movie* passada de moda utilitza paisatges a penes transitats pel cinema, on destaquen diverses bombes de petroli. "L'est de Viena és el nostre Texas", apunta Josef Hader. La fixació per l'Índia, la filosofia i la música de la qual irrompen en aquest film, funciona com un grael: aquell lloc mític on la seua parella protagonista voldria escapar.

11 d'agost a les 22 hores

KEINER LIEBT MICH

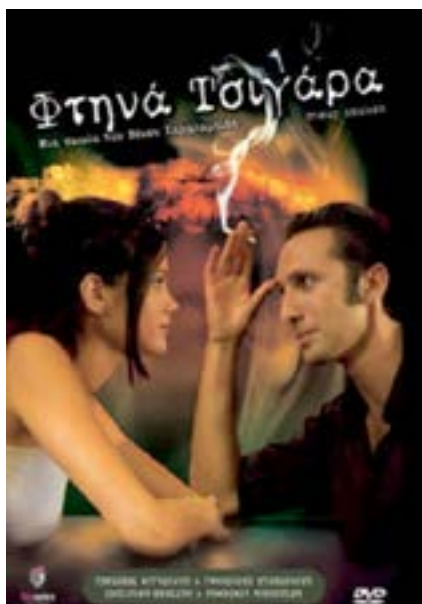
(Nadie me quiere, 1994)

Direcció i guió: Doris Dörrie. **Producció:** Christoph Holch, Gerd Huber i Renate Seelfdt. **Fotografia:** Helge Weindler. **Muntatge:** Inez Regnier. **So:** Wolfgang Wirtz. **Música:** Niki Reiser. **Amb** Maria Schrader, Pierre Sanoussi-Bliss, Michael von Au, Elisabeth Trissenaar, Joachim Król, Ingo Naujoks, Peggy Parnass, Lorose Keller, Oliver Nägele. **Alemanya.** 104 min.

Nadie me quiere succeeix durant el carnestoltes de Colònia, sota aquell clima de transformisme, enarrit i extravagant que continua desfilant en temps de SIDA. Doris Dörrie retrata fidelment aquella Alemanya multicultural que s'amuntega en l'extraradi i violenta els germanistes desfasats, quan les fronteres tradicionals es difuminen i les antigues certeses perden vigència. En aquest context, sobreviu la tremolor del desig, aquell desassossec palpitant que dona la improbabilitat de l'amor.

12 d'agost a les 22 hores

FTINA TSIGARA

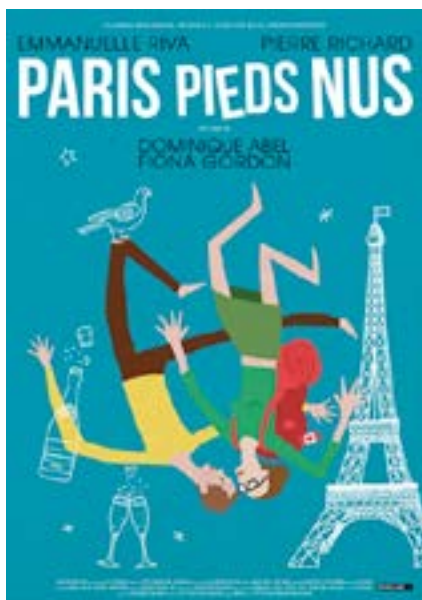
(Cigarrillos baratos, 2000)

Director: Renos Haralambidis. **Guió:** Renos Haralambidis i George Bakolas. **Productors:** Kostas Lambropoulos i Costas Varkados. **Fotografia:** Evgenios Dionyssopoulos. **Muntatge:** Chryssi Korkidi. **So:** Dinos Kittou. **Música:** Panagiotis Kalatzopoulos. **Amb** Renos Haralambidis, Anna-Maria Papaharalambous, Michalis Iatropoulos, Kostas Tsakonas, Alkis Panagiotidis, Andreas Natsios, Manos Vakousis i Takis Spyridakis. **Grècia. 80 min.**

En *Ftina tsigara* aflora una Atenes subterrània, aquella que qualsevol surrealista d'aquest món consideraria la seua meca espiritual, un racó habitat per personalitats estrafolàries, poetes solitaris, criminals de pacotilla i altres éssers fronterers. En aquest marc, un jove desocupat troba una dona. Parlen, flirtegen i passen per la ciutat adormida... I no fa falta molt més. El protagonista i director de la pel·lícula, Renos Haralambidis, havia rodat *No Budget Story*. Ara, amb una mica de pressupost, exposa que no hi ha afició més dolorosa i subestimada en el món que col·leccionar moments.

13 d'agost a les 22 hores

PARIS PIEDS NUS

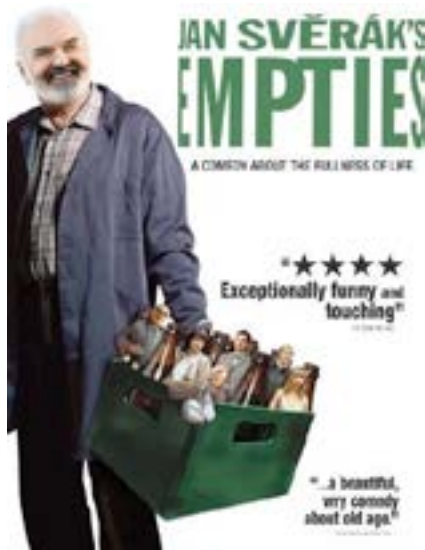
(Perdidos en París, 2016)

Escrita, dirigida i produïda per Dominique Abel & Fiona Gordon. **Fotografia:** Claire Childeric, Jean-Christophe Leforestier. **Muntatge:** Sandrine Deegen. **So:** Arnaud Calvar. **Música:** Erik Satie, Dmitri Shostakovich, Gotan Project, Gato Barbieri, Loudon Wainwright III. **Amb** Golshifteh Farahani, Vincent Macaigne, Louis Garrel, Mahaut Adam, Pierre Maillet, Christelle Deloza i Laurent Laffargue. **França-Bèlgica. 83 min.**

Deia Javier Rebollo que amb el pas del mal anomenat mut al sonor es va perdre en el cinema la importància del cos i la seua musicalitat. La mateixa que recuperen Abel & Fiona, una parella de ballarins que busseja en les arrels de la *slapstick*, o comèdia de pallassades. O, en altres paraules, que fabrica un cinema amb una força que se sosté en l'agilitat de la seua forma, la precisió del gag i un ús màgic del color. Sota la seua lent, París es transforma en un plató imaginari, un teixit urbà impol·lut i buit on encara és possible dansar.

14 d'agost a les 22 hores

VRATNÉ LAHVE

(Sueños de juventud, 2007)

Director: Jan Svěrák. **Guió:** Zdenek Svěrák. **Productor:** Eric Abraham i Jan Svěrák. **Fotografia:** Hugues Poulain. **Muntatge:** Stéphane Elmadjian. **So:** Jakub Cech. **Música:** Ondrej Soukup. Amb Zdenek Svěrák, Daniela Kolářová, Pavel Lansdovský, Tatiana Vilhelmová, Jirí Macháček, Jan Budar, Nela Boudová, Miroslav Táborský, Vera Tichánková i Jirí Bábek. Txecoslovàquia-Anglaterra-Dinamarca. 104 min.

Tal com assenyala el seu títol original, no sols les botelles són reciclables. En la tardor de la seua vida, Josef Tkaloun sent que no ha de jubilar-se. I per a evitar-ho s'assigna una nova missió, molt pròpia d'un guionista: ajuda a complir somnis, omplir buits, reescriure vides. Per al protagonista viure no consisteix a esperar l'estiu perquè no faça calor o l'hivern perquè no hi haja mosques. Viure és una aventura. Deu anys després d'haver guanyat l'Oscar amb *Kolya*, pare i fill, Jan i Zdenek Svěrák, van tornar a guanyar-se el cor del públic i arrasaren en nombrosos festivals.

15 d'agost a les 22 hores

PARIGI É SEMPRE PARIGI

(París, siempre París, 1951)

Direcció: Luciano Emmer. **Producció:** Giuseppe Amato. **Argument:** Sergio Amidei, Giulio Macchi. **Guió:** Sergio Amidei, Luciano Emmer, Ennio Flaiano, Giulio Macchi, Francesco Rosi i Jacques Rémy, Jean Ferry. **Fotografia:** Henri Alekan. **Muntatge:** Gabriele Varriale, Jacques Poitrenaud. **So:** André Le Baut. **Música:** Roman Vlad. **Amb** Aldo Fabrizi, Lucía Bosè, Ave Ninchi, Franco Interlenghi, Marcello Mastroianni, Jeannette Batti, Galeazzo Benti, Giuseppe Porelli, Paolo Panelli, Vittorio Caprioli, Yves Montand. Itàlia-França. 95 min.

Fantasia, bogeria, emoció, desventura, ensopagada, frenesí, desig, gelosia, sensualitat, perill, amor, música, les *feuilles mortes...*, totes aquestes paraules caben en aquesta immensa pel·lícula. El que era el viatge d'un grup de seguidors italians que veuran el seu equip a París es transforma en mera excusa *folclòrica* per a un film on tots busquen associar el seu desig. *París, siempre París* és una pel·lícula sense prejudicis del gran Luciano Emmer, on l'erotisme s'invoca al marge de la censura del seu temps. Una pel·lícula feroç, plena de vida i de sorpreses.

17 d'agost a les 22 hores

ÖDIPUSSI

(1987)

Direcció i guió: Lioriot. **Producció:** Rolf Wilhelm i Günther Rohrbach. **Fotografia:** Xaver Schwarzenberger. **Muntatge:** Dagmar Hirtz. **So:** Rainer Wiehr. **Música:** Rolf A. Wilhelm. **Amb:** Lioriot, Katharina Brauren, Evelyn Hamman, Edda Seippel, Richard Lauffen, Klaus Schultz, Walter Hoor, Rosemarie Fendel, Heinz Meier, Hans-Günther Martens, Erich Schwarz, Udo Thomer, Joerg Aadae. **Alemanya.** 88 min.

Ödipussi va ser el primer dels dos llargmetratges que va protagonitzar, va dirigir i va escriure Lioriot (Vicco von Bülow), cèlebre caricaturista alemany. El títol es refereix a una paraula inventada a partir del complex d'Èdip i l'apel·latiu *Pussi* que la mare del protagonista li diu en la pel·lícula. Per a Lioriot, la comèdia no és un mitjà per a resultar graciós, sinó un vehicle formidable que satiritza les coses quotidianes. La popularitat de Lioriot a Alemanya era tal que *Ödipussi* va ser l'única comèdia que en el seu moment es va estrenar a banda i banda del mur.

18 d'agost a les 22 hores

LUNA PAPA

(1999)

Direcció: Bakhtiyar Khudojnazarov. **Producció:** Philippe Avril, Karl Baumgartner, Thomas Koerfer, Heinz Stussak, Igor Tolstunov. **Guió:** Bakhtiyar Khudojnazarov i Irakli Kvirikadze. **Fotografia:** Daniar Abdurakhmanov, Martin Gschlacht, Dusan Joksimovic, Rostislav Pirumov, Rali Raltshev. **Muntatge:** Evi Romen i Kirk von Heflin. **So:** Bob Jones. **Música:** Daler Nazarov. **Amb:** Chulpan Khamatova, Moritz Bleibtreu, Ato Mukhamedshanov, Polina Rajkina, Merab Ninidze, Nikolay Fomenko, Lola Mirzorakhimova, Dinmukhamet Akhimov. **Àustria-Alemanya-Rússia-Suïssa-França-Japó-Uzbekistan-Tadjikistan.** 97 min.

Com el *Casanova* de Fellini o *Tristram Shandy*, el xiquet que narra *Luna Papa* encara no ha nascut. Així justifica aquesta narració màgica que transcorre a Tadjikistan, territori bell i difícil on a penes havien entrat les càmeres. Emparentat llavors amb la poesia balcànica d'Emir Kusturica, Khudojnazarov hi signa la seua millor obra, un film capaç de prendre's amb notable humor fins i tot aquella fe islàmica que condemna un embaràs sense marit.

19 d'agost a les 22 hores

LES DEUX AMIS

(Los dos amigos, 2015)

Director: Louis Garrel. **Guió:** Louis Garrel i Christophe Honoré. **Productor:** Anne-Dominique Toussaint. **Fotografia:** Claire Mathon. **Muntatge:** Joëlle Hache. **So:** Laurent Benaïm. **Música:** Philippe Sarde. **Amb** Golshifteh Farahani, Vincent Macaigne, Louis Garrel, Mahaut Adam, Pierre Maillet, Christelle Deloza i Laurent Laffargue. **França. 100 min.**

Les deux amis (Los dos amigos, 2015). Les deux amis té la potència de qualsevol opera prima. S'hi percep saviesa, domini narratiu i la ferocitat de qui vol arrancar fort. El seu director, Louis Garrel, havia mamat cinema de molt jove. Tenia sis anys la primera vegada que va actuar en una pel·lícula del seu pare, el gran Philippe Garrel, *Les baisers de secours* (1989), i dèsset quan va confirmar la seua carrera com a actor. Amb la complicitat de Christophe Honoré en el guió, recorre ací a l'esquema del triangle amorós, el mateix que va moure els fils d'*Una dona per a dos* d'Ernst Lubitsch o *Jules et Jim* de François Truffaut.

20 d'agost a les 22 hores

SHIRLEY VALENTINE

(1989)

Dirigida i produïda per Lewis Gilbert. **Guió:** Willy Russell, autor de l'obra de teatre homònima. **Fotografia:** Alan Hume. **Muntatge:** Lesley Walker. **So:** David Pearson, Gerry Humphreys. **Música:** Willy Russell. **Amb** Pauline Collins, Tom Conti, Julia McKenzie, Alison Steadman, Joanna Lumley, Sylvia Syms, Bernard Hill i George Costigan. **Anglaterra-Estats Units. 108 min.**

Deia Marguerite Duras que "en la vida molt prompte és massa tard". Afortunadament, Shirley Valentine és un mestressa de casa de Liverpool que diu prou als 45 anys. Immersa en el paper de cuinera i serventa del seu marit, decideix reprendre el seu paper de dona i fer el que més desitja. Lewis Gilbert, el mateix cineasta que va situar en *Alfie* un descarat Michael Caine confessant-se a la càmera, fa el mateix amb una dona, Pauline Collins, que seria nominada a l'Oscar.

21 d'agost a les 22 hores

DRIPPING

(2003)

Direcció: Vicent Monsonís. **Productora:** Terra a la Vista, SL. **Productors executius:** Vicent Monsonís, Claudia Peris & Pepón Sigler. **Guió:** Vicent Monsonís. **Música:** Antonio J. Albertos. **Fotografia:** Jesús Sorní. **Muntatge:** Cristian Font i Vicent Monsonís. **Direcció artística:** Pepón Sigler. **Autora dels quadres:** Uxua Castelló. **Amb:** Pep Munné, Albert Forner, Enric Benavent, Cristina Fenollar, Juan Luis Galiardo, Gretel Stuyck, Guillermo Montesinos, Domingo Chinchilla, Uxúa Castelló. **100 min.**

Per damunt de l'aura romàntica que envolta els artistes, les exposicions i els museus, desfila en *Dripping* tot un circ d'*influencers*, casoris interessats, èxits prefabricats, especuladors d'art i altre *beautiful people*. L'humor que li imprimeix Vicent Monsonís recorda per moments el cinema de Blake Edwards (tota la seqüència de l'atrancament té ecos de *La pantera rosa*) i, sobretot, les *buddy movies* americanes, aquelles on una parella distorsionadora es veu embolicada en una cadena d'embolics. El gran Juan Luis Galiardo la va definir com una "pel·lícula àcrata", per la mirada sense prejudicis que no es talla, no interromp el seu to de crític fins i tot quan transcorre en llocs emblemàtics de València o es creua amb els poders públics.

22 d'agost a les 22 hores

THE SMALLEST SHOW ON EARTH

(1957)

Direcció: Basil Dearden. **Producció:** Michael Relph. **Guió:** William Rose, John Eldridge. **Fotografia:** Douglas Slocombe. **Muntatge:** Oswald Hafenrichter. **So:** Bob Jones. **Música:** William Alwyn. **Amb:** Virginia McKenna, Bill Travers, Margaret Rutherford, Peter Sellers, Bernard Miles, Francis de Wolff, Leslie Phillips, June Cunningham, Sidney James, Ted Carroll. **Anglaterra. 80 min.**

El espectáculo más pequeño del mundo encara és divertida ara, més de seixanta anys després de l'estrena. La seua reivindicació del cinema de barri, de les projeccions accidentades, de l'ambient recollit i popular continua encara és entranyable en aquest context de canvi i crisi dels cinemes. Misteriosament aquesta gemma del cinema britànic a penes es coneix al nostre país. Us donem la benvinguda al cinema Bijou i els seus desgavellats programes, pel·lícules de sèrie B i Z servides per un projeccionista llegendari: Peter Sellers

24 d'agost a les 22 hores

KAUAS PILVET KARKAAVAT

(Nubes pasajeras, 1996)

Escrita, dirigida, muntada i produïda per Aki Kaurismäki. Fotografia: Timo Salminen. So: Jouko Lumme. Música: Shelley Fisher. Amb Kati Outinen, Kari Väänänen, Elina Salo, Sakari Kousmanen, Markku Peltola, Matti Onnismaa, Pietari i Shelley Fisher. Finlàndia-Alemanya-França. 97 min.

En 1996, Aki Kaurismäki es va preguntar per què, sent en aquell moment Finlàndia la nació europea amb més índex de desocupació, ningú abordava artísticament el tema. *Nubes pasajeras* és la resposta. Una obra fosca, divertida, però també lluminosa, en què el cineasta reproduïx l'estètica d'Edward Hopper. Com li succeeix al pintor americà, Kaurismäki considera que per damunt de la macroeconomia, la recessió o el decreixement està la soledat i la lluita d'un grup escollit de persones.

25 d'agost a les 22 hores

I COMPLESSI

Los complejos, 1965)

Direcció: Dino Risi ("Una giornata decisiva"), Franco Rossi ("Il complesso della schiava nubiana") i Luigi Filippo D'Amico ("Guglielmo il dentone"). Producció: Ennio di Meo, Gianni Hetch Lucari, Mario Milani i Egidio Quarantotto. Guió: Ruggero Maccari, Ettore Scola, Agenore Icrocci, Umberto scarpelli, Alberto Sordi, Rodolfo Sonego, Leonardo Benvenuti, Piero de Bernardi i Dino Risi. Fotografia: Ennio Guarnieri, Mario Montuori. Muntatge: Roberto Cinquini, Giorgio Serrallonga. So: Bernard Aubouy. Música: Armando Trovajoli. Amb Nino Manfredi, Ugo Tognazzi, Alberto Sordi, Ilaria Occhini, Riccardo Garrone, Umberto D'Orsi, Claudie Lange, Franco Fabrizi, Nanni Loy, Alice Kessler, Ellen Kessler. Itàlia-França. 100 min.

Al llarg dels anys seixanta, Itàlia va experimentar el boom de les pel·lícules d'episodis, molt rendibles en taquilla i còmodes per als intèrprets, que assumien una porció de cadascun d'aquests projectes. Entre aquestes destaca *Los complejos*, capaç d'arremetre contra aquella fracció de la societat italiana sotmesa per prejudicis i complexos. Perfectament calculada, reserva per al final un cim de la comèdia: "Guglielmo il dentone", o com Alberto Sordi devora la pantalla fent ombra a dos grans: Nino Manfredi i Ugo Tognazzi. Imprescindible.

26 d'agost a les 22 hores

LAS CONSPIRADORAS DEL PLACER

(1996)

Direcció i guió: Jan Švankmajer. **Producció:** Jaromír Kallista. **Fotografia:** Miloslav Špála. **Muntatge:** Marie Zemanová. **So:** François Musy. **Música:** Jaroslav Jancovec. **Amb** Anna Wetlínská, Jiří Lábus, Pavel Nový, Gabriela Wilhelmová, Petr Meissel, Barbora Hrzánová. **Txecoslovàquia-Suïssa-Anglaterra. 85 min.**

Los conspiradores del placer explora les fantasies eròtiques secretes d'un grup de residents ordinaris de Praga els camins dels quals es creuen contínuament. Sense ser en absolut muda, manca de diàlegs i suposa el tercer llargmetratge de Jan Svankmajer, un dels animadors més famosos del món, un visionari surrealista que ha creat pel·lícules amb figures d'argila, marionetes, ninots i objectes quotidians d'inquietant vida, les quals tenen la intensitat d'uns malsons diabòlicament enginyosos. Ací compta amb sis actors que manipula com si foren personatges animats.

27 d'agost a les 22 hores

CAPRICE

(2015)

Escrita i dirigida per Emmanuel Mouret. **Productor:** Frédérique Niedermayer. **Fotografia:** Laurent Desmet. **Muntatge:** Martial Salomon. **So:** Maxime Gavaudan. **Música:** Giovanni Mirabassi. **Amb** Virginie Efira, Anaïs Demoustier, Laurent Stocker, Emmanuel Mouret, Thomas Blanchard, Mathilde Warnier i Michaël Cohen. **França. 95 min.**

Cada pel·lícula d'Emmanuel Mouret és una bambolleta de xampany. Escrits amb intel·ligència, els seus guions donen vida a personatges de carn i ossos que transmeten els seus sentiments, les seues pors i el seu plaer per estimar o ser estimat. Encara que servit amb dolçor, *Caprice* no escapa a la seua condició de conte amoral amb un pòsit amarg, però que, no obstant això, hauriem de degustar sense cap moderació.

28 d'agost a les 22 hores

KARATSI

(Losers, 2015)

Escrita i dirigida per Ivaylo Hristov.
 Productor: Asen Vladimirov i Orlin Rudevski.
 Fotografia: Emil Christov. Muntatge: Toma Waszarow. So: Valery Metodiev. Música: Kiril Donchev. Amb Elena Telbis, Deyan Donkov, Ovanes Torosian, Georgi Gotsin, Plamen Dimov, Kristina Yaneva i Hristiyana Yotova. Bulgària. 97 min.

Losers revela una nova generació que ha crescut sense un passat influent ni esperança de futur, una joventut que, en definitiva, s'entreté veient passar trens en una ciutat on simplement no hi ha res a fer. Ivaylo Hristov va demanar a Emile Christov que la rodara com *Nebraska* d'Alexander Payne, en blanc i negre, per a subratllar el seu caràcter modest, grotesc i punyent. Guanyadora en el Festival de Moscou, ens brinda la possibilitat d'exhibir i conèixer una "comèdia búlgara".

29 d'agost a les 22 hores

MR & MME ADELMAN

(2017)

Dirigida per Nicolas Bedos. Guió: Nicolas Bedos i Doria Tillier. Productor: François Kraus i Denis Pineau-Valencienne.
 Fotografia: Nicolas Bolduc. Muntatge: Martial Salomon. So: Maxime Gavaudan.
 Música: Nicolas Bedos i Philippe Kelly. Amb Nicolas Bedos, Doria Tillier, Denis Podalydès, Antoine Gouy, Christiane Millet, Pierre Arditi, Zabou Breitman, Julien Boisselier, Jean-Pierre Lorit, Jack Lang i Nicolas Brianchon. França. 95 min.

Mr & Mme Adelman no es limita a narrar la història d'una parella, sinó també el periple de tot un país, França, durant les tres últimes dècades del segle XX. A la seua manera, és també una crònica del seu cinema: el romanticisme de Claude Lelouch, sumat a la profunda subtilesa de Claude Sautet. Nicolas Bedos i Doria Tillier, hi van construir un dels últims debuts més impactants del cinema francès, col·locant-se en la llista de les cent millors pel·lícules de les dues primeres dècades d'aquest segle.

